

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/260/2022
Identifikačné číslo spisu:	1505225998
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1505225998.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E.. M. P., narodený XX. V. XXXX, M., R. č. XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou ADAUS, s. r. o., Bratislava, Miletičova č. 5B, proti žalovaným 1/ BL Consulting, s. r. o., IČO: 35 821 132, Bratislava, Šoltésovej č. 14, zastúpený Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej č. 14, 2/ Meopta, správa a údržba bytov, s.r.o., Bratislava, Hagarova č. 9/B, IČO: 35 750 634, zastúpený advokátkou JUDr. Annou Dugovou, Bratislava, Lazaretská č. 4, 3/ Ľ. U., narodený XX. F. XXXX, M., X. č. XX, 4/ E.. C. P., rod. U., narodená XX. F. XXXX, M. S. J., X. č. XXX, o určenie neplatnosti dražby, vedenom na Okresnom súde Bratislava V, v súčasnosti Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 32C/454/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2020 sp. zn. 14Co/143/2017 v spojení s opravným uznesením z 29. marca 2022 sp. zn. 14Co/143/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2020 sp. zn. 14Co/143/2017 v spojení s opravným uznesením z 29. marca 2022 sp. zn. 14Co/143/2017 vo veci samej z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. novembra 2016 č. k. 32C/454/2005-739, zamietol žalobu o určenie neplatnosti dražby a žalovaným 1/ až 4/ nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil, že dražba vykonaná 04. marca 2005 o 11.00 hod v priestoroch dražobníka BF Consulting, sr.o., Moskovská 13, Bratislava, predmetom ktorej bol byt č. XXX nachádzajúci sa v M.-Q., Y. A. X, E.. poschodie vo vchode č. X, súpisné číslo XXXX, zapísaný v evidencii Katastrálneho úradu v Bratislave, Správa katastra M. W., katastrálne územie Q. na LV č. XXXX, ktorého podielovými spoluvlastníkmi boli E.. M. P. a E.. C. P., obaja bytom A. X, M. je neplatná a vlastnícke právo podielových spoluvlastníkov k predmetnému bytu zostáva zachované.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 31. marca 2020 sp. zn. 14Co/143/2017 v spojení s opravným uznesením z 29. marca 2022 sp. zn. 14 Co/143/2017, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vo výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil a vrátil na

ďalšie konanie. Opravným uznesením opravil zjavnú nesprávnosť v záhlaví rozsudku v uvedení nesprávneho dátumu narodenia žalobcu.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Uviedol, že súd prvej inštancie skúmal v danej veci splnenie predpokladov pre žalobcom navrhované určenie, že dražba je neplatná a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh žalobcu na určenie neplatnosti dražby nie je dôvodný.

2.2. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia dostatočných skutkových okolností, ktoré by mohli byť predmetom dokazovania a ktoré by mohli opodstatňovať námietky žalobcu o stanovení ceny predmetu dražby v rozpore s § 12 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej aj len ZOD). V danej veci sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 ZOD z dôvodu, že boli porušené ustanovenia uvedeného zákona, a to konkrétne najmä tým, že dražobník nesplnil svoju povinnosť zabezpečiť ohodnotenie predmetu dražby podľa všeobecnej hodnoty v mieste a čase konania dražby § 12 ods. 1 ZOD, k čomu žalobca vzniesol námietky o stanovení ceny predmetu dražby v rozpore s § 12 ZOD. Uvedeným zákonným ustanovením sa neurčuje sama hodnota predmetu dražby, ale postup dražobníka pri jeho ohodnotení. Postup určovania všeobecnej hodnoty nehnuteľností je upravený vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorá určuje presný postup určenia všeobecnej hodnoty jednotlivých zložiek majetku, teda určuje konkrétne postupy znalcov, veličiny, z ktorých má vychádzať, ako má postupovať pri výbere východiskových veličín, ako ich má upravovať a pod. Citovaná vyhláška však prenecháva pri určovaní všeobecnej hodnoty veci určitú mieru úvahy úvahy znalcov ako osobe odborne spôsobilej na výkon znaleckej činnosti (§ 2 zák. č. 382/2004 Z.z.) pri výbere a aplikácii jednotlivých vstupných veličín a práce s nimi. Dôsledkom tejto dovolenej miery úvahy môže byť, že znalci dospejú k rozdielnemu určeniu všeobecnej hodnoty určitej veci. Takýto rozdiel však sám osebe a bez ďalšieho neznamena, že znalec postupoval pri jej určení nesprávne a teda ním určená hodnota je nesprávna (t. j. určená v rozpore s cit. vyhláškou). Za takú by ju bolo možné považovať, len ak by znalec vychádzal z nesprávnych skutkových podkladov, postupoval by zjavne nesprávne pri výbere východiskových veličín, či metodík ich aplikácie. Strana konania, ktorá zakladá svoju žalobu na tom, že všeobecná hodnota bola určená nesprávne, teda v rozpore s vyhláškou, je potom povinná v zmysle článku 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku tvrdiť a v prípade sporu aj dokázať konkrétne nesprávnosti znaleckého posudku, na ktorom sa všeobecná hodnota zakladá. Je teda povinná tvrdiť, v čom konkrétne znalec pochybil, z akých nesprávnych skutkových podkladov vyšiel, ako konkrétne nesprávne aplikoval ten či onen zvyšujúci či znižujúci koeficient a pod. Len pokiaľ strana splní túto svoju povinnosť tvrdenia, môžu sa jej tvrdenia stať relevantným predmetom konania a v prípade popretia (§ 151 Civilného sporového poriadku, ďalej aj len CSP) aj predmetom dokazovania (čl. 8, § 185 CSP). Naopak, žalobca neunesie svoje bremeno tvrdenia len tým, že predloží iný znalecký posudok, v ktorom je všeobecná hodnota určitého predmetu určená inak. Vzhľadom na znenie rozhodných noriem § 21 ods. 2 v spojení s § 12 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. tu nie je rozhodnou skutočnosťou sama hodnota predmetu dražby, ale nesprávnosť postupu dražobníka (prípadne ním určeného znalca) pri ohodnotení predmetu dražby. Inak povedané, podstatná je práve tá rozhodná skutočnosť, na ktorú zákon v § 21 ods. 2 viaže právny následok v podobe neplatnosti dražby a ktorou je výslovne porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. Žalobcovi namietajúcemu neplatnosť dražby teda nestačí ako rozhodnú skutočnosť tvrdiť, že predmet dražby má určitú všeobecnú hodnotu, ale musí tvrdiť, v čom konkrétne pochybil dražobník (ním určený znalec) pri jej určovaní. Už zo znenia prvej vety § 12 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. vyplýva, že dražobník má povinnosť zaistiť ocenenie predmetu dražby podľa všeobecnej hodnoty v mieste a čase konania dražby. Povinnosťou dražobníka teda nie je zabezpečiť akékoľvek ocenenie, ale práve také ocenenie, ktoré bude vychádzať z uvedenej všeobecnej hodnoty. Dražobník teda nesplní svoju povinnosť len tým, že predmet dražby ocení, ale až tým, že toto ocenenie bude urobené takto predpísaným spôsobom. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. sa možno domáhať neplatnosti dražby v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona. Už zo znenia tohto ustanovenia je teda zrejmé, že rozhodujúce pre posúdenie platnosti či neplatnosti dražby je objektívna existencia porušenia zákona v procese prípravy a vykonania dražby.

2.3. Pre úplnosť odvolací súd zdôraznil, že pokiaľ žalobca namietal nesprávny postup pri vykonaní dražby, k čomu súd vykonal dostatočné dokazovanie najmä oboznámením sa s jednotlivými listinnými dôkazmi a následne súd dospel k záveru, že neboli zistené také závažné porušenia, ktoré by umožnili

vysloviť neplatnosť predmetnej dražby, odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Námietskami, ktoré uviedol žalobca vo svojom odvolaní, sa už odvolací súd zaoberal v predchádzajúcom rozhodnutí o podanom odvolaní a pretože bol súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu pri rozhodnutí, v súčasnej dobe odvolací súd už nevyslovil iný právny názor na danú vec.

2.4. Záverom odvolací súd ešte poznamenal, že rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 387 ods. 1, § 219 ods. 1, 3, § 385 ods. 1 CSP s dôrazom nato, že nedoplňal dokazovanie a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde, už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie ES pre ľudské práva zo dňa 25. apríla 2020, č. 64336/01 vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku, tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

2.5. Výrok o náhrade trov konania voči žalovanému 1/, ktorý podal odvolanie, odvolací súd zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel žalobe, in eventum, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Prípustnosť tohto dovolacieho dôvodu vyvodil z § 421 ods. 1 písm. b), c) CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho aj prvostupňového súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP (§ 431 ods. 1 CSP). Otázkou, ktorej právne posúdenie veci v tomto konaní pokladá žalobca za nesprávne je v prvom rade otázka aplikácie dobrých mravov na posúdenie konania navrhovateľa dražby a dražobníka pri uzatváraní zmluvy o vykonaní dražby. Ďalšou dôležitou otázkou, ktorú súd riešil v tomto konaní a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne je otázka z akej ceny bytu mal prvostupňový súd vychádzať pri posudzovaní výkonu a zákonnosti dobrovoľnej, či z ceny uvedenej v znaleckom posudku alebo z ceny, akou bol predmet dražby určený na samotnej dražbe, t.j. najnižším podaním. Odvolací súd predchádzajúcim rozhodnutím zaviazal prvostupňový súd vychádzať z ceny bytu určenej znaleckým posudkom. Tento názor pokladá žalobca za nesprávny a aj táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Táto suma má podstatný dopad na posúdenie konania navrhovateľa dražby a dražobníka pri uzatváraní zmluvy o výkone dražby. Treťou právnou otázkou rozhodovanou dovolacím súdom rozdielne je absencia súhlasu vlastníkov bytov a nebytových priestorov s vykonaním dražby bytu. Súhlas ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov s vykonaním dražby navrhovateľ dražby nepredložil napriek tomu, že tento bol jednoznačne požadovaný ustanovením § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 ZOD v znení platnom v čase vykonania dražby. Absencia tohto súhlasu požadovaného ustanovením § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 ZOD je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a je dôvodom neplatnosti uzavretej zmluvy a teda aj vykonania dražby. Mal za to, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevenoval podstatným skutočnostiam namietaným v odvolaní, pričom žalobca bezpochyby poskytol podstatné právne argumenty, ba dokonca odkazoval na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, aby svoje právne argumenty relevantne podložil. Žalobca mal za to, že takéto strohé konštatovanie a ignorovanie nových právnych argumentov podporených judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky nemožno pokladať za presvedčivé odôvodnenie rozsudku tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Ak má byť rozhodnutie dostatočne kvalitné a presvedčivé, je nevyhnutné, aby sa súd dostatočne vysporiadal s právnou argumentáciou strany, čo platí o to viac, ak strana podporuje svoje argumenty judikatúrou. Ak súd nesúhlasí s právnym názorom strany a s rozhodovacou praxou súdov, na ktorú strana poukazuje, prípadne nesúhlasí s vhodnosťou aplikácie rozhodovacej praxe na ten-ktorý konkrétny prípad, musí svoj nesúhlas dostatočne odôvodniť.

4. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nedokázal riadne a spoľahlivým spôsobom splniť obsahové náležitosti svojho dovolania z hľadiska riadneho a presného vymedzenia dovolacích dôvodov, nedokázal zrejým spôsobom poukázať v čom spočíva podľa jeho názoru vada postupu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP, a preto nie je možné dovolanie žalobcu považovať za dovolanie riadne spôsobilé vyvolať právny účinok potreby skúmania a zrušenia rozsudku krajského súdu. Navrhol preto dovolanie zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu ho navrhol ako neprípustné odmietnuť.

6. Žalovaný 3/ sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

7. Žalovaná 4/ sa pripojila v plnom rozsahu k dovolaniu žalobcu.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú uvedené v § 420 a § 421 CSP.

10. Žalobca vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania (aj) z § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej intenzite, v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

13. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (I. ÚS 243/2007). Pritom je nevyhnutné starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí

vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán i keď s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súd musí v rozhodnutí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Ide teda o oveľa širšiu škálu nedostatkov odôvodnenia, pričom ak chce súd uzavrieť, že odôvodnenie je dostatočné, mal by na argumenty súdu poukázať a vysvetliť ich súvis s konečným rozhodnutím, keďže odôvodnenie súdu nižšej inštancie podávateľa opravného prostriedku nepresvedčilo.

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolateľ vytýkal nepreskúmateľnosť resp. arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolateľ v dovolaní (aj odvolaní) uvádzal, že v priebehu súdneho konania opakovane poukazoval na to, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevenoval podstatným skutočnostiam namietaným v odvolaní, pričom žalobca bezpochyby poskytol podstatné právne argumenty, ba dokonca odkazoval na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k posúdeniu rozhodujúcich skutočností ohľadom absencie súhlasu vlastníkov bytov s predmetnou dražbou v zmysle § 3 ods. 8 ZoDD a tiež k aplikácii § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aby svoje právne argumenty relevantne podložil.

16. Dovolací súd má za to, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP, pretože v rozsahu vyššie uvedenej dovolacej (i odvolacej) argumentácie, ktorá pre právne posúdenie veci mala nepochybne svoj význam, je nedostatočne odôvodnené resp. neprekúmateľné. Odvolací súd svoje odôvodnenie zameral len na otázku neunesenia dôkazného bremena vo vzťahu k cene dražobného predmetu (bytu), kde použil argumentáciu súdu prvej inštancie, ale k námietkam nastoleným vo vzťahu aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj absencii súhlasu vlastníkov bytov a nebytových priestorov s vykonaním dražby bytu, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje žiadnu presvedčivú odpoveď. Na uvedenom nič nemení ani okolnosť, že odvolací súd za dôvod, pre ktorý sa žalobcom uvedenými námietkami ako i označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu ako i ústavného súdu, nezaoberal, označil skutočnosť, že podľa jeho názoru, tieto vysvetlil v predchádzajúcom rozhodnutí, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie. A tiež tým, že sa so závermi súdu prvej inštancie plne stotožňuje, čo však nie je možné vykladať tak, že odvolací súd nedá odpoveď na otázky a námietky, vznesené v odvolaní, najmä potom,

ako odvolací súd prvé rozhodnutie súdu zmenil a žalobu zamietol, v druhom rozhodnutí rozsudok súdu zrušil a v poslednom, dovolaní napadnutom rozsudku, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

17. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd mal možnosť argumentačne presvedčiť strany o svojom právnom závere, ktorý zaujal v predchádzajúcom rozhodnutí, avšak s prihliadnutím na námietky žalobcu. Procesný postup odvolacieho súdu má znaky formálnosti, a jeho závery nie sú presvedčivé. Umožnenie sporovej strane uskutočniť jej patriace procesné práva bez toho, aby mu korešpondovalo riadne odôvodnené vysporiadanie sa súdu s uplatnenými prostriedkami procesného útoku alebo procesnej obrany, je postupom súdu, pri ktorom je realizácia práva na spravodlivý proces len iluzórna.

18. Vzhľadom na uvedené, v preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu k zásahu do práva na spravodlivý proces postupom odvolacieho súdu tým, že nedal odpoveď na relevantné odvolacie námietky žalobcu, resp. že uvedené odvolacie námietky právne dostatočným spôsobom neodôvodnil.

19. Nakoľko dovolací súd uznal prípustnosť a dôvodnosť dovolacej námietky vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP, tak sa ďalej nezaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou námietok, vyplývajúcich z § 421 ods. 1 CSP.

20. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.